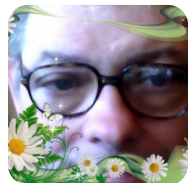

Monika, dziewczyna ratownika – Wały Jagiellońskie

Na plaży słońce praży
Tu bladość ciał zanika
Wśród tłumu wczasowiczów
Dziewczyna ratownika
I patrzę setki oczu
I z wody i z kocyka
Gdy ona idzie plażą,
Wszyscy o niej marzą
Monika, ach, Monika,
Dziewczyno ratownika
Pół plaży tutaj marzy,
Że kiedyś się przydarzy
Twe ciało opalone, prawie nieosłonięte
Każdy wzrokiem dotyka
Monika, Monika, Monika
Był kiedyś na tej plaży
Taki, co się odważył
Ratownik miał baczenie
I dał mu ostrzeżenie
Zabrała gościa woda
Na dno poszedł jak kłoda
Na zawsze się pogrążył,
Bo ratownik nie zdążył
Monika, ach, Monika,
Dziewczyno ratownika
Pół plaży tutaj marzy,
Że kiedyś się przydarzy
Twe ciało opalone, prawie nieosłonięte
Każdy wzrokiem dotyka
Monika, Monika, Monika
Uwaga, uwaga!
Tu mówi ratownik!
Panowie na materacu!
Do Szwecji w przeciwnym kierunku!
Pan w czerwonym czepku

Proszę nie drażnić rekina!
Powtarzam, proszę nie drażnić rekina!
A nie mówiłem?
Rok minął, a na plaży
Już nowy tłum się smaży
I z innym się Monika
Ratownikiem spotyka
Tłum gości znów zazdrości
Palce gryząc do kości
I coraz to któryś z okrzykiem: Monika!
Rzuca się w morze i znika
Monika, ach, Monika,
Dziewczyno ratownika
Pół plaży tutaj marzy,
Że kiedyś się przydarzy
Twe ciało opalone, prawie nieosłonięte
Każdy wzrokiem dotyka
Monika, Monika, Monika

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych